Ч. 98 Второк 5 (17 мая) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти з угорскої Руси.

В послїднім числї „Руслана“ находимо таку допись з Пешту: „Вже нераз була згадка в ріжних часописях про змаганя угорского правительства до змадярщеня угорских Русинів. Мадярска мова заволодїла все житє прилюдне, уряди і висші та середні школи, а від якогось часу втискає ся она насильно і до народної школи і до церкви немадярских народностий, щоби тим способом стати самовладною.

„В „Русланї“ була недавно згадка про змаганя до змадярщеня славяньскої литурґії, а тепер можемо подати нашим читателям звістку про дальші успіхи Мадярів в тім напрямі. Дня 5 мая відбуло ся в Гайду-Дороґ засїдане краєвого комітету екзекутивного, вибраного задля приспішеня заведеня мадярскої литурґії в греко-католицкій церкві і утвореня мадярско-греко католицкого епископства. Наради вели ся над внесенем в Пештї в тій самій цїли утвореного комітету, щоби обидва комітети розпочали спільну акцию і виєднали у Ватиканї дозвіл на заведенє мадярскої литурґії. Заразом упрошено Гайду-Дороґский комітет о дозвіл, щоби Пештеньский комітет міг дїлати також в его імени. На засїданю промовив перший секретар комітету Фаркаш. Він звернув бачність на те, що Пештеньский комітет вдоволяє ся лише малим, бо не домагає ся утвореня греко-католицкого мадярского епископства, в тім переконаню, що і так жаден з греко-католицких епископів в церкві не признав би иньшій мові першеньства, окрім мадярскої (гарне сьвідоцтво для угорских владик!). Гайду-Дороґский комітет однакже не має такого переконаня. Бесїдник заявив ся за пособлюванем Пештеньского комітету, однак обстає при проґрамі комітету Гайду-Дороґского. Юрий Феґер промавляє за проєктом Пештеньского комітету, але домагає ся також управильненя календаря. — В тім дусї говорив також Михайло Ревеш і замічає, що язикова справа має найважнїйше значінє. — Михайло Барна думає, що про епископство треба аж тодї старати ся, як буде заведена мадярска мова в литурґії. Юрий Лелес і Павло Тот промавляють за внесенем Фаркаша. По промовах иньших ще бесїдників ухвалено злуку обидвох комітетів. Президентами сполученого комітету прибрано Евгенія Сабо, Евгенія Пастелія і Павла Фаркаша.

„Се все показує, що Мадяри зрозуміли добре, що церква і народна мова є головними твердинями народности і тепер докладають всїх заходів, щоби сї твердинї здобути для мадярскої мови і народности. Рускі радикали галицкі повинні би може зрозуміти після того, як они грають з огнем, підриваючи повагу церкви і легковажучи народну мову в житю народу.

„В справі заведеня мадярскої мови в гр. кат. литурґії заявив перед одним журналїстом Мункачівский епископ руский Юліян Фірцак, що він не був нїколи противником і тепер старає ся, щоби се довести як найскорше до цїли, бо знає дуже добре, що богато з его пастви знає мадярску мову (а щож з тими, котрі зовсїм не знають?! *Ред.*) Папа має найщиршу волю, сю справу довести до успішного рішеня, однак не можна справи так важної так скоро полагодити. Епископ заявив на останку що сам дістав від Сьв. Отця інформациї, з котрих можна напевно догадувати ся(?), що Папа немає нїчого против заведеня мадярскої мови в литурґії і що се небавом стане довершеним фактом.

„Небавом будуть у Львові обходити ювилей відродженя Руси, ювилей столїтний народної лїтератури, а тим часом про Угорску Русь треба буде кликнути хиба з сьпівцем Слова о Полку: „о руска земле, уже за шеломяпем єси!“

Вісти полїтичні.

(Вибори у Франциї. — Бесїда Чемберлена о ситуациї. — Положенє в Італїї.)

У Франциї відбувають ся сими днями вибори до тамошного парляменту. До тепер представляє ся результат в той спосіб. Переведено виборів 394; з тих належить 183 до сторонництва поступово-републиканьского, 107 до радикалів; крім того вибрано 29 примиримих, 3 християньско- социяльних, 4 антисемітів, 16 народовців (давних булянжистів), 20 социялїстів і 38 монархістів. Дня 22 мая відбуде ся 150 тїснїйших виборів. Доси здобули републикани 16, примирим̂і 3 і антисеміти 2 мандати, а стратили радикали 17 і монархісти 5 мандатів.

Анґлїйский державний секретар Чемберлен виголосив онодї бесїду о заграничній ситуациї, котру назвав поважною і непевною. Може вскорі надійти така хвиля, що буде треба відкликати ся до патриотизму народу. Анґлїя стоїть відокремнена і тому має обовязок глядати як найскорше сполученя з американьскими побратимцями. Коли Анґлїя має вести війну то таку, котра довела би до союза всїх

Ґенїяльна гадка.

(Оповіданє А. Ізмайлова. — З российского).

(Конець).

— Ось ви лїпше скажіть менї, братя, що менї дїяти, аби з біди вийти? Атже виженуть — пропаду нї за цапову душу — бідкав Фіодот.

— Ну, пропасти не пропадеш — потїшав его Ксенофонт. — В крайности можна чим небудь займити ся, аби мати кусник хлїба. Я мав знакомого. От як він стратив уісце, почав торгувати рибою і вудженину.... Зимою продає рибу, а лїтом малює: паркан покрасити, стїни підмаже. — І нїчого, — жив....

— Я ось що гадаю — промовив по хвили мовчаня Фіодот. — Чи не написати би просьбу до благочиного? Про слабість, або небудь такого, „Зробіть ласку.... З причини моеї недуги прошу для мого щастя....

— А о щож просити? — спитав паламар.

— То то бо й є, що недуга тут нї при чім, тілько що другий хвіст у пса — замітив поважно диякон. — Нї, тут брате треба подумати і ще раз подумати.

Господар і гостї задумали ся. Думати було нудно. Тому й не диво, що за якої чверть години на столї появила ся фляшка горівки і закуска. При такій обставинї було і лекше і веселїйше думати. Настрій господаря і гостий скоро зміняв ся. Раз і другий усьміхнув ся Крючков, голосно зареготав ся дякон з власного дотепу. По першій фляшцї всї признали конечну потребу другої....

І в годину пізнїйше приятелї вигадали як найкрасший вихід. Дячок після всякої імовірности повинен був вийти сухим з води і розпочата о. Власїєм війна мала скінчити ся не згубою але славою Фіодота. Хто перший придумав ту ґенїяльну гадку, на великий жаль, приятелї не могли виясняти, але на всякий случай гадка була ґенїяльна. Завтраж треба було приступити до єї виконаня. А що до завтра лишали ся ще вечер і ніч, то товариші одноголосно рішили тимчасом тихо і мирно заспівати що небудь хорошого. Співали не зле. Може бути, що спів був би випав ще лучше, коли би не диригували всї три і коли би Ксенофонт, що мав тенорови́й голос, не був старав ся співати як найнизшим басом.

V.

На другий день перед службою Божою явив ся до о. Власїя Фіодот. Не пізнав батюшка ворохобного дячка. В лагідне, смирне ягня перемінив ся лютий вовк і з озлобленого ворохобника за одну добу зробив ся покірним прошаком.

— Благословіть, о. настоятелю!

І голос просто чужий! Нї одної ноти непокірливого невдоволеня і грубости і цїлий смирний як раб і лагідний.

— Що скажеш?

— Ваше високопреподобіє! Вчинїть ласку.... Прийшов вас просити....

О. Власій нахмурив чоло і підняв брови.

— Нї, друже, справа скінчена, не треба тепер твоеї покірности.... Пізно!.... Тепер у тебе справа з благочинним. Я своє зробив. Дарує він — его воля. А я тут нї при чім і ти дай менї спокій. Буде вже того, досить погуляв. Я через тебе слабував....

— Ваше високопреподобіє, я не того прошу....

— А чого?

— Менї, батюшка, обіцюють перейти до Знаменскої парохії.... Дають місце дяка.... Там помер дячок Летнєв.

О. Власій знав то місце.... Оно було недалеко від міста і від тиждня було опорожнене. Чи вкінци можна позбути ся ворохобного дяка? О, коби він лиш відійшов! Який спокій, яка тишина буде в парохії! Хто знає, як поступить з Крючковим благочинний? Найімовірнїйше він обмежить ся лиш на саме упімненє і розлючений Фіодот буде ще гірший. І о. Власій в тій хвили порішив в души зробити всьо, що можна, лише щоби допомогти ворохобникови забрати ся з парохії.

— І щож? Ти гадаєш, що я буду за тебе просити начальство? Оббивати пороги? За які заслуги і за яке добро?

англьо-саских народів. Загальне положенє в Хінах цілком невдоволяюче. Порозуміне з Росиєю було неможливе; тепер розходить ся не о поодинокі порти хіньскі, а о долю цілих Хин, де англійскі інтереси безконечно великі. Коли доля Хин має порішити ся не без участи Анґлії, то Анґлія не повинна відпихати від себе гадки союза з тими державами, котрих інтереси однакові з інтересами Великої Британії.

В Італії починають повертати нормальні відносини. Правительство старає ся всїми силами завести лад і призначило вже 100 мілїонів на кошти зараджения нужді.

Новинки.

Львів дня 16-го мая 1898.

— З причин від нас независимих відкладаємо „Переписку зі всїми і для всїх“ до пізнїйшого числа.

— **Відзначенє.** Крилошанин лат. капітули у Львові др. Рудольф Левицкий одержав ордер зелїзної корони третої кляси.

— **Директор почт і телеґрафів,** радник двора п. Сеферович виїхав в урядових справах до Відня. Заступає єго старший радник п. Ґаберле.

— **Ц. к. уряд почтовий в Чорній** коло Устрік, в лїськім повітї, буде з днем 16 с. м. звинений. З тої причини придїлено місцевість Чорну до округа доручень уряду почтового в Лютовисках, а місцевість Жолобок до уряду почтового в Устріках долїшних.

— **Проґрама вечерниць устроюваних у Львові в 50-ті роковини знесеня панщини.** I. а) Мир вам братя; б) Щасть нам Боже — виконає хор селян з Махнова. II. Ф. Колесси „Вулиця“, низка народних пісень, виконають члени мішаного хору „Львівского Бояна“. III. Сольо спів панї М. Павликів-Новаковскої. IV. а) Хор корсарів, б) Ой під гаєм — виконає селяньский хор з Махнова. V. Вербицкого „Хто за нами“ виконають члени мужеского хору „Львівского Бояна“. VI. Сольо скрипкове панни О. Чачковскої в супроводі фортепяна. VII. Матюка „До рускої пісни“ виконає хор з Махнова. VIII. Ів. Федоровича „Наша доля“, сольо тенорове, відспіває п. Леонтович. IX. Нїциньского „Вечерниці“ виконають члени мішаного хору „Львівского Бояна“.

— **Чи громади обовязані до утриманя церковної музики (співу)?** Тим важним питанєм займав ся Трибунал адміністрацийний в розправі своїй, яка відбула ся 27 січня 1898 під предсїдательством свого другого президента дра барона Лемаєра. Предметом тої розправи були жалоби, внесені громадами Цїцелїц і Льовкенос в Чехах дотично поношеня коштів на управителя хору против Міністерства віроісповідань і просьвіти. Засадниче питане в тім случаю було таке: чи церковна музика до виконаня богослуженя єсть безусловно потрібна, і чи в браку маєтку церковного громада може бути обовязаною до поношеня видатків на музику церковну або спів. Відклоненєм згаданих жалоб потвердив Трибунал адміністрацийний послїдний погляд, хоч в мотивованю засуду не входив в засадничу сторону питаня, але для одинокого того случаю признав, що громади вносивші зажаленя, мали обовязок згадані кошти з власних средств поносити.

— **Ювілати друкарі.** Вчера перед полуднем відбуло ся у Львові торжество 50-лїтного ювілею друкарскої працї пп.: Ів. Недопада, Фр. Сарницкого, Ант. Поляньского і Алекс. Вербяньского. О годинї 9-ій рано зібрали ся ювілати з родинами і дуже численний кружок їх молодших товаришів разом з запрошеними гістьми з кругів дневникарских в костелї оо. Кармелїтів, де о. Мих. Касшишевич відправив службу Божу. По службі Божій всї удали ся на Високий замок. Перед реставрацією повитав ювілатів предсїдатель комітету складач Левай і вручив їм від товаришів золоті перстенї на памятку. Крім того п. Тодшіндлер, директор звязкової друкарнї складаючи желаня товаришеви Поляньскому, обдарував єго окремим дарунком. П. Вербяньский подякував іменем ювілатів і присутні засїли до снїданя. Участників було звиж 200. В часї снїданя підношено численні тоасти, а хор складачів співав піснї. Торжество скінчило ся по 1-ій годинї з полудня.

— **Рух в товариствах.** Драматичний кружок товариства руских ремісників „Зоря“ у Львові відограв дня 18 в сали почтового клюбу комічну оперету Воробкевича „Пан Мандатор“ при участи бувших артистів руского театру: панни М. Слободівної і п. Ольшаньского. — В Жужели відбуло ся в недїлю 15-го мая драматичне представленє „Наталки Полтавки“ Котляревского. — В Комарні відбули ся дня 15-го мая о годинї 2-ій з полудня загальні збори членів читальнї „Просьвіти“.

— **З Коломиї пишуть нам:** Дня 21 н. ст. (в суботу), о годинї 11-ій відбуде ся в Коломиї в честь сегорічних народних ювилеїв. торжественний обхід, зі слїдуючою проґрамою: 1) концерт народних хорів, з викладами і декламациями (в салї каси щадничої); 2) похід через місто до міского огороду, де відбуде ся: 3) народна забава (танцї, перегони гімнастичні вправи і т. д.) — За комітет: *Ів. Дорундяк. Павло Лаврук.*

— **Судова розправа** против Давида Левенгерца, бувшого спільника банкирскої фірми „Гольдштерн і Левенгерц“ у Львові о обманьство, якого допустив ся на шкоду спільника і многих віригелїв фірми, розпочала ся перед судом присяжних у Львові нинї рано. Розправа потреває довший час. Візвано до неї 52 сьвідків. Левенгерц за кавцією 50.000 зр. оставав доси на воли.

— **Страшну смерть** найшла вчера молода служниця Зелиньска. В домі, де служила, т. є. при ул. Казимирівскій ч. 41 у Львові, мала звичай зсувати ся по поручу сходів. Бавила ся так і вчера рано, але случайно перехилила ся зараз з початку дороги, т. є. ще на другім поверсї і з страшним розгоном упала на долину та розбила собі голову. Смерть постигла єї на місци. Трупа відвезено до шпитальної трупарнї.

— **Нова злодійска вигадка.** До львівскої дирекциї полїциї донесли: Вікт. Зелиньский, контрольор ґазового осьвітленя і Ів. Ґроностальский, міский лямпар, що від довшого часу краде хтось з міских ґазових лїхтарень в ріжних частях міста сїтки, скла і машинки, і що шкода, яку потерпіло в наслїдок того ґазове заведенє, виносить доси звиж 100 зр. Довший час глядала полїция безуспішно того новомодного підприємця, аж передвчера дізнав ся полїцийний аґент Вайнштох, що виновником єсть Брониcлав Черни, родом з Суходольска, 20-лїтний артилерист, що перед двома місяцями вступив добровільно до войска, а перед тим був лямпарем в ґазовім заведеню. При ревізиї у Черного в касарни найдено одну сїтку з лямпи ґазової, і Черни признав ся до тих крадежий. Також подав імена тих купцїв і шинкарів, котрі купували від него ті краденї річи. Черного віддано в руки войскових властий а против згаданих шинкарів і купцїв заряджено карне слїдство. До крадежий перебирав ся Черни по цивільному.

— **Дальші розрухи в Італії.** Заворушеня по причинї недостатку хлїба або надзвичайної дорожнї тревають далї. Люди збирають ся товпами перед комунами, маґазинами збіжевими або і склепами з поживою, і силою добувають собі артикули поживи. Підпаленя і грабежи товаришать сим заворушеням. Сили полїциї недостаточні, щоби завести лад. Маґістрати кличуть в поміч війско і тут вже приходить до проливу крови. В Павії наочний сьвідок так описує пригоди: З початком мая піднеслась цїна хлїба з 26 на 48 центимів за кільоґрам. В слїд за тим прийшло до демонстрациї і скликаня метінґу з 3000 людий. Маґістрат поспішив з помочию. Він заосмотрював біднїйших хлїбом і роботою і зніс консумцийний податок, щоби обнизити цїну хлїба. Але умп не успокоїлись. 5. мая явила ся депутация женщин в маґістраті і домагала ся обнижки цїни хлїба з 49 на 30 цнгм. за кілґр. Їм сказано, що маґістрат зробив все, що було в єго силах. Се не помогло. Жінки підбурили зібрані товпи, а ті почали бомбардувати маґістрат. Треба було зажадати помочи військової. Війско розігнало зібраних, але під вечір заворушеня почались на ново. Ворохобники стали ставити барикади по улицях і перетягати їх дротами. Війско дало огня. Убито двоє людий, електротехніка Барбієрі і одного студента, а богато ранено. Ве-

---

— Не сьмію на то числити, батюшко... Куда менї до того! Я сам знаю, що моє поведенє... Безнастанно вам докучав, бо необразований, без вихованя...

— Ну, договорив ся! Ти кажи, чого тобі треба?

— Ви лиш не противіть ся, а за мене постарають ся инші... Як вас спитають, не губіть. Від мене і тепер жадають письма від настоятеля.

— То що-ж? Дати тобі похвальне сьвідоцтво?

— Будете такі ласкаві? Зробіть то Бога ради.

— Так, аж тепер порозумів і нагадав ся... Щож о тобі писати? Взірцевий дяк! Тверезий, честний?

Дяк опустив очи в землю.

— Сам знаю, о. настоятелю, що не заслужив... Лише на вашу ласку надію ся...

— Добрий дяк... Службу робить, начальство шануе. Нїколи не почуєш від него злого слова...

— Будьте ласкаві... До смерти...

О. Власій нараз споважнів.

— Ось що, друже! Коби лиш ходило о тебе самого, то очевидна річ, ти не бачив би від мене доброго сьвідоцтва як своїх ушний. Але тепер я єго дам. Чому? Тому, що коли ти підеш від мене, то в моїй парохії буде радість, якої не було від сотвореня сьвіта доси. „Гори восплещуть і возрадують ся ріки“: Дячок Фйодот відійшов. Перехрещу ся руками і ногами. Розумієш, чому я хочу тобі помогти? Цїлком не за твої заслуги, цїлком нї. Буде чистїйший воздух, ось чому.

— Як маю вам дякувати, Ваше...

— Кому маєш дати сьвідоцтво?

— О. Зефірову, тамошному пароховн.

— Добре. Возьму гріх на душу. Може Господь і не покарає. „Никто же когда свою плоть возненавиді“. Помолю ся за гріх. Зайдеш вечером, а до того часу напишу сьвідоцтво.

— В ноги поклоню ся, батюшко.

— І не дякуй... Іди. Від похвал, о скілько можна здержу ся, а о твоїх пороках замовчу. Гріх возьму на душу.

Крючков поцїлував о. Власія в руку і низько кланяючись вийшов з комнати батюшки.

VI.

Тучі, що збирали ся над головою Фйодота, вкінци перемінили ся в бурю. Раз коли дячок спокійно спочивав по обіді, нарушив єго відпих післаний благочинним церковний сторож, подаючи Крючкову письмо від Велїцина. Начальник взивав до себе дячка для пояснень. Фйодот зараз зібрав ся і поїхав.

Служниця сказала Велїцинови, що Крючков прийшов і дячок учув грізний голос благочинного: „нехай зачекає в передній“.

— Довго стояв він дожидаючи авдиенциї. Через двері канцеляриї міг бачити обвішану сьвятими образами стїну і присадкувату стать сидячого до него задом начальника, як зігнувшись над столом писав. Вкінци благочинний перестав писати, закрив каламар і кликнув:

— Війди!

— Благословіть о. благочинний!

Але благочинний дивить ся на бік і немов не бачить зложених рук Крючкова. Видко він сердитий і ласки у него не ждати. Аж ось посипали ся і грізні слова:

— Чи довго будеш ще воювати? Довго на тебе будуть жалувати ся? Що ти собі гадаєш? Не признаєш начальства? Ми тобі покажемо, що значить начальство? Я тебе спечу!... В монастир з тобою! Будеш різати дрова і копати бульбу...

— О, благочинний я не ждав вашого гнїву... Я навіть не знаю, хто би...

— Ти навіть не знаєш? Не знаєш, хто на тебе жалував ся?

— Несправедливий донос ваше.... Не знаю, хто би мігнаклеветати...

— А! На него клевечуть. Сьвященик єго обмовляє. Ти не знаєш, що він на тебе жалував ся?

— Ваше високопреподобіє, я у о. пароха найлїпший.

— І як тобі язик обертає ся? Чи я розум стратив? Твій парох о. Власій Канунов?

— Так.

— Ну, і щож ти менї байки плетеш? Він менї ось тут на тім самім місци сам лично жалував ся, що не може собі дати ради з тобою. Пеш, пискуєш....

лико заворушеня були на днях в Медіолянї і Римі. Після телеґрам з Триесту мало в Медіолянї підчас послїдних заворушень упасти смертию 500 людий, ранено до 2.000 (?). В Неаполи, в Месинї і других місцевостях пролетарият голодовий ґрабить і палить. В Туринї намагались ворохобники підпалити ювилейну виставу. Маґістрат зніс консумцийний податок від муки. Війско на ногах, 23 социялїстів увязнено. В Падві замкнено унїверситет, бо показало ся, що в розрухах беруть участь академики. В Льоді і Брешиї були поменші заворушеня. На чолї заворушень в Неаполи стояли також студенти. В Віко Конкордия обкинули ворохобники війско камінями. В Ретіфільо стріляно на війско з револьверів.

— **Помер** Йосиф Каміньский, учитель народний в Нагорянах, заліщицкого повіта, в 41-ім роцї житя. Полишив жену і шестеро дїтий. — Ананїя Юзичиньский, парох в Ґрімнї, горожаньского деканата, перемиской спархії, дня 12 с. м. в 75-ім роцї житя, а 48-ім сьвященьства.

— **Подяка**. Іменем вдови, спріт і учителів присутних на похоронї бл. п. Иосифа Каміньского, складаю найсердечнїйшу подяку в першім ряді Впр. о. Северинови Гаваньскому в Нариях, за щире занятє ся покійним в часі слабости, відтак похороном і за упокійну Служб, Божу; дальше: Впр. оо. Велигорскому парохови в Іваню, Гаморакови в Устечку і Коцюбі в Торскім, за ласкаву участь в похоронї а другому і остатному, за виголошене проповідий. Дай Боже більше таких сьвященників а лекше би нам було в мирі і союзї працювати. — В Нагоринах, дня 10 мая 1898. *Зиновія Каміньска*, вдова. — *Отслян Корабіовский*, учитель в Червоногеродї.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Бюра контролї доходів підписаної ц. к. дирекциї перенесено з днем 10 с. м. з головного двірця до нового будинку адмінїстрацийного при улици Красицкого ч. 5.

Торг збіжевий.

Львів дня 14 го мая: Пшениця 13·55 до 13·75 зр.; жито 10 25 до 10·50; ячмінь броварний 8·25 до 8·75; ячмінь пашний —·— до —·— овес 8·70 до 9·10; ріпак —·— до —·—; горох 9·50 до 11·—; вика 6·75 до 7·25; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 8.— до 8·50; гречка 9·50 до 10·50; конюшина червона галицка 35·— до 48·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка 15·— до 22·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 7·— до 7·15; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—

Телеґрами.

Відень 16 мая. В суботу пополудни відбула ся нарада мінїстрів під проводом ґр. Туна.

Новий Йорк 16 мая. Від сторони моря ведуть ся з поспіхом укріпленя міста.

Льондон 16 мая. На Сієнфуеґос наспіли знов три кораблї американьскі але Іспанцї їх відбили.

Надіслане.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за ґрапицею). Коробка того листового паперу враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, ціви для ткачів, решета, роґіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

— **Літоґрафія Інститута Ставропигійского** під зарядом І. Стефаньского у Львові ул. Блєхарска ч. 9, виготовлює візитові білети, а то: 100 штук по цїнї 1 зр., з почтовою пересилкою 1 зр. 10 кр. — і всякі літоґрафічні роботи по дуже уміренній цїнї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10 40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1'55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в недїлї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5 40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Скольго	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8 31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

— О благочинний, я у о. Власія як найлїпше записаний.

— Говори.... То кому я більше буду вірити, тобі чи єму? Докажи, що він о тобі добре гадає.

Крючков несподївано сягнув за пазуху, добув в четверо зложений лист паперу і розложивши єго подав Веліцинови.

Веліцин підніс папір до очий і майже не вірячи собі перечитав:

„Семилїтна служба Фйодота Крючкова, псаломщика, цїлком вдоволяюча. Властитель того сьвідоцтва знає добре церковний устав, пильнує богослужене і знає ся добре на всїх церковних книгах. Поведенє єго взагалї добре, з виїмкою деяких легко простительних похибок. Парох і нарохіяни не мають ніякої причини до невдоволеня з властителя того сьвідоцтва, що охотно потверджую з приложенєм церковної печатки.

Парох *Власій Канунов*“.

Веліцин ще раз перечитав сьвідоцтво. Двояко не можна було єго розуміти: гадка ясна як день і печатка на місци. Для чогож о. Власій жалував ся і нарікав? Благочинному видало ся, що він в неконче розумнім положеню. Що то за якийсь дволиций Янус той Канупов?

— Ось що, брате — сказав він до Крючкова. — Вас з дотепним о. Власієм не розуміє і Спіноза з Аристотелем. Або я зійшов з розуму, або твій о. Власій дурак.... Так, дурак....

Дячок не без вдоволеня сказав:

— Слухаю, о. благочинний.

— Так! І таки так скажи єму: або я зійшов з розуму, або він дурак.... Іди.... Але уважай.... Не воюй більше.

Крючков поклонив ся.

А сьвідоцтво, ваше високо преподобіє, позвольте менї, оно менї ще придасть ся.

Веліцин віддав дякови письмо і на той раз зволив єго поблагословити.

На другий день рано сензацийна вість о тім, як осьмішив ся о. Власій, рознесла ся по цїлій околици. Передавали єї з уст до уст всї, починаючи від церковних сторожів і дячків а екінчивши на поважних сьвященииках. Фйодот ходив торжественно, як чоловік вибраний на предсїдателя якого товариства. Він був героєм дня і чув то. Дізнав ся о тій штуцї і о. Власій.

— Ну, Фйодоте — сказав до Крючкова — я все мав тебе за падлюку, але такої підлости я не надїяв ся....

— „Ні ктоже когда свою плоть возненавиді“ — відповів дячок басом.

— Коли тебе Господь забере від нас, коли? Службу Божу відправлю.

— А тепер, батюшко, я здаєть ся на довго ще лишу ся, бо менї і тут добре. Атже я і до Знаменної, по правдї сказавши, не хотїв іти.... От, так лиш зговорило ся. А тепер до всього, спаси бі вам, ще й у благочинного добрий.... Від добра не шукають добра, батюшко.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).